

ONOMATOPOETIKON
ŽIVLJENJA

tomon**ov**sel
roman**ak**ovač

Prav od bralca samega je odvisno, v katero vlogo se želi postaviti pri branju sledečih 41 pesmi. Že naslov sam po sebi daje celoten in hkrati prav nikakršen opis tistega, čemur bi dejali tematika. Posnema torej glas, ki nam pride v misel – vsem drugačen. A občutek ne vara, da bo prvi glas, prav nič kaj skromno drugačen, kot zadnji, ki bo šinil v um po prebranih stvaritvah. Takšen je namen te skromne knjige; predstavitev dveh oseb, ki razmišljata vsak na svoj poseben način in se zatorej različno izražata v tekoči besedi, ki brez dvoma predstavlja zgolj in edino proste poetične misli. Stvar je torej na zakulisnem opazovalcu, da odloča v kolikšni meri se želi spopadati z danimi vrsticami, ki ga – če le želi – čakajoče nagovarjajo tako odkrito in neposredno, kot je sam konflikt med dvema stiloma, ki se nalašč ponujata eden drugemu. Izbira bralca pa je, da odloči, kje se zgodi končen stik, ali pa bolje rečeno, kje točno leži prepad, ki ta stik onemogoči? Zmagovalcev tukaj na vso žalost pač ni, je le vtis – glas, ki gloda in premleva to, kar je bilo izrečeno na samosvoj način.

Avtorja pojasnjujeva le-to, da v tej knjigi živijo in rastejo tiste ideje o ljubezni, resnici, ultimativni sreči ter seveda tegobah, ki se z določenim priokusom nasmihajo nam vsem.

Avtorja

tomonovosel

.nonparazitna sreča

X: 1.1

X: 1.1

Izpod vse tišine.
... nad hramovi ...
bila je
... nedvomno in iluzorno ...
Ona

Večni nič.
... nad hramovi ...
bila je
... blagorodno in naivno ...
Ona

X: 2.1

x: 2.1

Kako praviš,
ti uspeva biti tista senca,
senca horizonta,
senca svojih sanj ?

Kako praviš,
ti uspeva biti tista senca,
mrak lepote,
meglica srdite nevihte ?

Kako praviš,
ti uspeva,
sinja deklica,
da venomer pozabim tvoje ime ?

X: 4.0

x: 4.0

Smeješ se mi
s tistega oddaljenega kota ...
Si mar res tako krhka,
krhka kot posušen list?
Posušen list v zibelki,
zibelki vetra.
Pusti, da si odpočijem,
odpočijem svoje utrujene oči,
oči polne hrepenenja,
hrepenenja po tebi ...

Y: 3

Y: 3

Jasna prozorna plaža kaže spet tisti odsev,
atribut popolnega,
rariteta izmed odsevov, saj je unikaten,
odmeva, se sveti in smeji
šarmantno, nezateženo in tako ljubko ...

Ure, ki minevajo, se zdijo kot sekunde
in ta zgodba vsem je spet postala znana;
ne o plaži, ki odseva,
temveč o dveh golobinih nad to plažo
jako neutrudno polna energije
avione nenasitno si lovita,
škrnecelj sreče – ravno prava doza, kjer prej tisti nič
iskri se zdaj, supernova.

Y: 4

Y: 4

A še veš, kako čuden je občutek,
ko: na ponedeljkovo jutro pade sneg;
ko: se torkov poštar zaleti v drevo in
se niti malo več ne prestraši psa,
ki ga je bil dodobra ugriznil v staro rano;
ko: lačen čakaš na sredin vlak pred pekarno;
ko: umrl bi za le en njen pogled
med tem ko spet premočen cmokaš
po ulicah na mrzel četrtek dan;
ko: veš, da ne veš, pa se temu
ob petkovem pivu iz dna srca smejiš
ob ljudeh, ki so ti dragi;
ko: te zbudi sobotni orkester,
ki ti tisti trenutek igra v glavi;
ko: v nedeljo zvečer padeš v posteljo in
čakaš prihajajoče lepe sanje za naslednji teden?

A še veš, kako čuden je občutek

ko: prvič sem prijel te za roko?

(Pre)čudno lep.

Y: 5

Y: 5

Oprostite, ako motim tale mir.
Trkal sem - bil neslišan.
Spet pesnit sem prišel.

Opevat njej oblake, risat sebi si lepoto,
gracilno tale križkraž za vsakdanjik
se vleče onkraj teh vrstic.

Zategadelj odšle so omejitve,
svobodno se naslanja, komaj še stoječ
- sebi nič, tebi vse -

Vsi stih, vsak izdihljaj,
ja prav vsaka črka -
tebi.

Zajemi sapo dekle,
ker zdaj kradem ti pogled
objemi le ta trenutek.

Y: 6

Y: 6

znan kot
raziskovalec, admiral
pa tudi mojster sedmerih voda
falot, jutri rušilec priprtih šip

obraz sreče
včasih odkrito nesrečen
včasih kriči kar iz navade
in smeji se, kadar smeh se prileže

vsak je prijatelj
in prav vse se deli
v tem čudnem svetu
kjer se po njegovem: šele jutri trpi

odkrito gleda
ta dober, ta čudno molčeč
vedno premajhen in kljub temu največji
ta mali - ta pravi

se čudi vsemu kar se sveti, brenči
odkritost, dolžnost menda
v deželi sanj in čokoladnih luči
kjer spi se zgolj na oblakih

in par pomladi kasneje
raste, se briga
razlaga in pojasnjuje
vsekakor pa se nič več ne čudi

rdečelični poba odide
prav tja v nikoder
v premajhni pižami za vedno veselo
na konec vseh mavric sveta

Y: 8

Y: 8

Tebi - prijatelj
Najjasnejše navodilo
Izvoli svinčnik
Nariši srečo

Skica
Brezžitno polje sreče
In ko že rišeš srečo
Ne pozabi na svoj obraz

romanakovač

.ljubezenski komentarji

„Življenje je kruto, če ga vzameš kot večnost.“

Pisal je, da rad jo ima,
da ni ga angela, ki lepše kot ona ljubiti zna.
Pel je, da je pesem le zanjo,
da veruje vanjo.
Šepetal je, da bo ta ljubezen večna
in neskončno srečna.
Verjel je, da je ona vse,
kot sama večna luč, da je.
Danes pa vem,
da angelov zanj ni,
da pesmi on ne poje si,
da neskončnost kot jesen odšelesti
in tudi večna lučka dogori.

Če bi bil moj oče, bi te spoštovala kot očeta.
Če bi bil moj brat, bi ti bila najboljša sestra.
A v tem življenju si meni muza
in nekdo, ki me je spoprijateljil s smrtjo.
V mojem svetu si nekdo,
ki me zbudi v nov dan
in osmisli mi življenje.

SLOVO

SLOVO

Želim priti k tebi in lebdeti ob tebi nad oblaki,
z roko v roki prehoditi mavrico
in v objemu s teboj želim na zemljo poslati najlepše jutro.
Obljubljam ti, da enkrat res pridem,
upam, da čim prej.
Ti pa mirno čakaj na gori tihi na moj odsev,
pridem,
ko bo zapisan tebi ta labodji spev.

K TEBI

K TEBI

Klicati zdaj je zaman in pisati besede tja v en dan.
Trkati na vrata nebes in prositi, da te mi vrnejo.
Enkrat, le enkrat žal Ona pride in za nami sled stopala izgine.
Blagor tebi, ki sanjaš zdaj! Sanjaj lepe sanje vekomaj.
In jaz zdaj sanjam sama, sanjam tebe,
lahen vetrič pa me K TEBI žene.

Tako kot pajek plete svojo mrežo,
tako si mi pletemo album življenja.
Skrbno in dosledno.

Tako kot zapiha veter in strga mrežo,
tako človek človeku trga zakladnico spominov.

Za razliko od pajka,
ki nikoli ne obupa,
mene to ubija,
a hkrati dela močno.

SAMOTA

SAMOTA

Tiho, potihó se vrata odpro,
skoznje stopi samota,
predrznó je njeno oko.
Kot misel mrtvega me uničuje,
kot glas nemih dni mi kriči.
Zaprta je vrata za sabo
in trikrat ključ obrnila.
In jaz nimam moči,
da bi jih odklenila,
da bi pobegnila iz sobe prekletstva
Moj sovražnik, moja usoda, moje edino.

Kdo bi bila, če ne bi bilo tebe.
S kom bi si delila svet sanj, če te ne bi nikoli
spoznala.
Za kom bi risala solzno pot, če ne za tabo.
Za koga bi živela, če ne za ljubezen.
Zakaj sem, če si ti.
Zakaj sanjam, jočem in trpim.
Zakaj živim, če tvoje ljubezni ni.
Kdo me kaznuje, če še vedno upam.

tomonovosel

.nejunakov konfuz

Y: 5.3

x: 5.3

Lesketajoči se spomini,
odsev preteklega.

Vzemi,
vzemi zdaj
tisto laž.

Večni odtenek realnega,
volunTERSKE SMRTI.

Ponudi se ji,
stvarnik se priporoča.

X: 6.0

x: 6.0

Prazne besede,
upanje ...
polni upi ...
stekajočih se obljub.

Polno srce,
upanje ...
nerazvito upanje
simulacija sreče.

X: 7.3

x: 7.3

Nenasiten sem tesnobe,
jemlje sapo,
diham,
pa ne gre.

Čeprav
tesno ta kravata se drži,
oprijema se
menda, da ravno prav.

In zdaj vprašam se potihó,
če res mi sede
ta tvoj mežik,
med menjavanjem pogledov.

X: 8.6

x: 8.6

piše se ...
menim, da četrto pivo
trudno, roka trda
jezik že mehak

trudim se prav srčno ...
da otresel bi se nemih komentarjev
po tleh že rišem si vijuge
kjer kasneje stopati bi želel

dozdeva se, da trudim se preveč ...
saj vendar mislim, da dojamem
in ko že čutim to milino
si želim morda neumno
nehrupen konec tega šova

PS: jutri znova...

x: 9.2

x: 9.2

Življenje,
ja, življenje je abonma ...
Prisoten?

Že, že,
vendar prav tako morbidna so ta dejstva
odsotnosti ...?

Ponujajoča se slika
strukture večnosti,
na katero čakati bi uspel
svojo celotno vrstičnost ...

V temo zavita mi nepravilnost.
appetitus cibi
- teh skopih vrstic naključja -

tistih pet korakov / (X: 10)

tistih pet korakov / (X: 10)

hodim, pardon šepam
no ja, bolj skakljam
samosvoje, filmsko
po eni nogi takorekoč
mentalno odsoten
muzika cvrči
pod čelom - tamle ja, proti sredi
malce banalno izstopa obrv
imenitno; tole peneče se življenje
ko hodiš gledajoč oblake
in vmes: trenutek
ko opustiš sanje, ko nehaš živeti
cut cut
ohladilo se je
metulj leta troumno
nasproti soočitev
ta zadnji vlak ob pol šesti zjutraj
in ko skoraj že odnese
ta misel ga na, sapico
ki piha namreč,
odnese vlak, iztiri
zamižim, ugasnem
finiš.

Y: 1

y: 1

Zmagam.
Vse obmolkne, VSI.
Slišim nihalni takt ure.
Levo, desno.
Desno, levo.

Trenutek slave.
Izposodim si besede
tistih ...
Slavnih in uma neboječih.
Mojstrov, piscev in velikanov.

Mongoloidi pa kar pasejo zijale.
Dokaj skopo - a začudeno.
Že skorajda človeško nekako razumljivo.
A kljub vsej sili stihov prejšnjih
padejo v spanec, krepujoč medveda.
In še zadnji mrak utihne.

Izpod naočnikov le trzajo oči.
Dokaj skopo.
Levo, desno.
Desno, levo.

Y: 2

Y: 2

U ni č u j o č p r e p a d .
pred njim ON: vsevedni neučenjak.
bulji, oh tale naš melanholik, bulji rad.
ga ne briga, ga ne zanima.
njemu nič mar, le zate mu je.

P r i p r e p a d u m i z a .
estetsko nego fino, kakorkoli že.
zdajle čaka, oh tale naš melanholik, čaka rad.
tako namreč čezenj, za vso kuliso čaka.
njemu nič mar, čaka tebe.

P o l e g m i z e s t o l , s t o l č e k .
plastične narave, ozek, šibek.
primerja, oh tale naš melanholik, primerja rad.
tako namreč preverja, sovraži, tuhta in otipa.
njemu nič mar, le tebe sprejme.

U ni č u j o č p r e p a d .
pri prepadu miza.
poleg mize stol, stolček.
sédi, sédi ti nesrečna mu popolnost.

NADPOET / (y: 10)

NADPOET / (y: 10)

(Jamesu Douglasu Morrisonu)

Kakor medved krade med čebelam,
kakor ptica leta prosto brez odtenka ji skrbi,
kakor babicam rabutaš češnje, ja, prav tale ti,
in prav tako, kakor živel je in živeti je pustil,
tako se piše tale poezija - skoraj sama.

Kot mrtvec šele živ.
Kot legenda večer in časti opevan,
a vseeno le kot človek krhko je odšel.

Večno opisan in citiran,
nadziran, okupiran,
le svobode želeti si ni smel ...
v tem življenju kot jetnik,
mislec in kaot iz sveta onstran mavričnega sena,
tam kjer ideja še velja.

Škoda črk in čustvenih izlivov,
ker danes se ne joče več za njimi,
le z naglim mi utripom,
srce razganja to pričakovanje
nočne ptice,
medveda
in tega sosedovega sina,
ki le češnje zobati želi.

Tako se piše poezija – Džima -
sina prostih misli,
katerega ime odmeva bolj,
kot krhke misli, ki odšle so kot kup,
kup nepridipravega plevela.

romanakovač

.obrazi nesreče

*„Resnica zaboli prvič, drugič je huje,
a naivnost je tista, ki upa,
da v tretje ne bo tako!“*

Ni je utehe, ki bi željo pomorila,
pred mano je dejstvo, kaj sem storila.

Zaveda se, da je živ in močan,
z ognjem peklenkim spomin je obdan.
Le kdaj bo padel dež na brazgotino in jo zašil še zadnjič.

Rada bi izgubila pero,
da se misli izgubijo in spomini zacelijo.
Da se ponovno rodim
in spomin v peklu pustim.

Sanjam, da lahko kaznujem trpljenje.
Zato, da nisem sama v praznem.
Takrat sanje postanejo moj svet
in luni pišem zgodbo brez konca.

V sanjah sanjam željo iz starih dni
in razjeda me čas
in umira upanje.

Nočem biti več del nečesa,
hočem prostost, svobodo ptice!
Drevi naj propade moja grenka zgodovina,
in jaz bom gospodar svojega spomina.

V trenutku je spet vse drugače.
Spet si sama duša neumna,
dopustila si si trenutek sreče,
ki sedaj ostaja na svoj žalosten način.

A ubijalski čar tega je tako neminljiv
in mazohističen.
Preklete bodi življenje,
naj se s peskom zaduši tvoja trma
in brez usmiljenja
naj bo oster in zarjavel tisti krempelj,
ki bo trgal spomin.

Srh in prezir,
ko pogledam v upanje.
Iskrenost in želja,
ko ga pogleda v oči.
A vendar,
raje srh in prezir v večnosti,
kot odsev resnice
ali navidezno iskrenost in zaigrano željo.

Puščava. Smrad. Sonce. Luna.
Iluzija. Upanje. Konec. Smrt.
Mrčes. Golazen. Prah. Veter. Nič.
-Zadovoljivo maščevanje. -

Potujem skozi zgubane misli,
misli prežete z domišljijo
in spletene v harmonijo.

Uzrem vse nevidno,
nevidno željo, ki kipi
in se z upanjem bori.

Osmislim si prihodnost,
prodam preteklost in čakam,
da premine sedanost.

Kdo si?
Zakaj si tu?

Kaj je bistvo mene, tebe?
Ali smo sploh sposobni najti izvirnost in naš namen?

Tukaj gre za skrajnost, vednost nima vloge,
tudi stvarnost je v tem primeru le beseda.

Biti ali ne biti?
Vztrajati ali biti dokončno poražen?

Je zadnje poglavje
in je zadnja ura.
Usodni dan
in poslednji poljub.
A kje je konec in zaključek?
Omega in smrt?

Če me čaka usodni pogled praznine,
poslednji poljub samote,
srečen konec in smrt ob tebi,
bom živila za konec in smrt.

VIDIM

VIDIM

Dlje, dlje in dlje
vidim,
še dlje in še dlje
vidim,
tja še dlje
v neskončnost.

A cilja ni nikjer,
prav nikjer,
niti tam dlje in še dlje ...
Cilj in konec
sta upanje in strast v neskončnosti,
a ju ne vidim,
čeprav nekje dlje in še dlje v sebi ubijam za konec.

Da boš lahko srečen,
potrebuješ svobodno voljo,
možnost izbire ter nekaj, v kar boš lahko verjel.

Beseda je zarezala svojo strugo,
njeni pomeni so se izlili v srca poslušalcev,
razumeli so le tisti, ki so prepoznali njeno globino,
za druge pa je bil ta hudournik le nepomemben pritok,
ki ga že dušita kamenje in zemlja.

Obrazi resnice mi hodijo naproti,
grozeče kričijo, da bila sem v zmoti.
Mene krivijo,
da so sedaj iznakaženi, da bolijo.
In hodijo mimo mene, kamenjajo me s pogledi,
zadnji se ustavi in z ust mu preberem:
"Jutri spet pridemo ..."

tomonovosel

.njej, ki ji ni uspelo biti

x: 3.1

x: 3.1

Odsev proletarskega ekrana,
blišč slike,
kraljevi zvoki mrtvih strun ...

Ti je všeč
ta impresija
okna v svet?

Y: 7

Y:7

Ko služil sem resnici,
ker sem - kar bom,
že danes,
za vse dni vnaprej.

Moje roke so bile pravica,
ko sama sebe nežno vzame v roké.

Moj torzo
bil skovan iz najtršega je jekla.

Moj pogled
lomil je zidove,
kadar čas dopuščal je.
Moj dih
je rezal svet počez.

In moj duh,
nesmrten. Neuničljiv prijatelj.
A moj obraz
- dotaknjen.
Skicirana puščava.
Zaznamovana. Nemo prazna.

Ko služil sem resnici ...
bil slep,
bil samotno srečen nejunak.
Ker v svetu temle,
menda da ni prostora
za še eno **laž**.

Y: 9

Y: 9

Resnica kot fobija.
Glodajoči strah pred porazom.

... a je večna?

Večne so pač piramide,
menda pa tudi sosed - študent kakopak.
Velika imena najmanjših ljudi,
vtis šumenja še nekaj dni po zadnjem taktu,
plavanje proti soncu z jato sramežljivih galebov ...

... in več en je občutek

- strahu -
pred in po tej morbidni misli,
da njej, ki se furijozno je opevati uspelo,
nikoli ni uspelo biti.

z: 0.1

z : 0.1

Med čakanjem prijatelja Godota
- pustil si je namreč čas -
naslanjajoč se na osebe
izpod nujne skorajda pretveze
neskromne mi čez čas besede
o ljudeh, željah in opazke neboječih se oči.

Čakal sem postsrečnega kolega
in kradel času stihe,
ker patetik reže si največje kose,
kruha stradati ni pogojna reč,
dokler melodično dramatik pleše izpod občih
strun,
izpod roba vseh kozarcev moj pogled deležen bo.

...

Vsem in hkrati praznemu nikomur.

z: 0.2

z: 0.2

Upal sem
utegniti jadrati po širnem nebu
preprosto neuničljivo,
kakor zvezdin je odsev.

A odsev ni prav nič več večen;
zgolj izgine,
kakor odpihne misli mi pomlad.

Odide jutrijšnja moralna shema
in z njo hihitajoč otroški smeh
in posmešne misli rdečeličnike hoteče.

Zdi se kot kompleksna zvezda
in kasneje prav konfuzno implodira,
ampak tudi tukaj ...
v brezzvočnem ti prostoru
šepeta le gola vest.

Kazalo

ONOMATOPOETIKON ŽIVLJENJA

tomon**ov**osel
romanak**ov**ač

Samozaložba

Lektorica:
Silva Martinc

lustracija naslovnice:

Oblikovanje in grafična priprava:
Unigraf – Igor Senekovič, s. p., Prevalje

Tisk:
Forma film – Rado Žaže, s. p., Prevalje

Naklada:
300 izvodov

Leto izdaje:
Ravne na Koroškem, 2008

